

België, 175jaar bedrog

Op de avond van 25 augustus 1830 begon de Belgische opstand met een relletje vanwege Franse provocateurs na de opvoering van Aubert's "Stomme van Portici". Daarbij werd een boekhandel leeggeroofd, brand gesticht in het huis van de minister van Justitie en vandalisme gepleegd in een paar fabrieken. Dat was het. Al bij al een klein opstootje. Heeft iemand zich ooit afgevraagd hoe uit zo'n opstootje van niemendal een nieuwe staat kon ontstaan? De burgerwacht herstelde de rust en wachtte de komst af van het leger onder leiding van Prins Willem, de kroonprins, die ook de minister van Landsverdediging was. Het was pas omdat die Prins weigerde de stad binnen te trekken met zijn leger en bijgevolg zijn troepen in Vilvoorde achterliet zodat hij alléén naar Brussel kon komen. Dit in het gezelschap van uitgerekend de Franse provocateurs die de relletjes van 25 augustus hadden aangericht. Hierdoor kwam de stad Brussel in een vacuüm terecht.

Willem junior voelde zich immers te groot voor het platte Nederland dat hij misprees. Hij had er trouwens nooit gewoond. Hij was als kind en als jongeman niet in Holland opgevoed, maar was tijdens de Napoleontische bezetting aan buitenlandse hoven opgegroeid waar **Frans de voertaal** was. **Hij voelde zich verwant met de Franse cultuur.** Hoewel hij heimelijke een bewonderaar was geweest van Napoleon had hij wel tegen Napoleon gevochten als generaal in het leger van de hertog van Wellington. Deze Wellington getuigde later zelf dat de prins "niet al te snugger was". Bovendien was Willem junior "extreem ijdel en had een hoge dunk van zichzelf". **Kortom een echte Hollander, die dus liever Frans sprak en die zich te goed voelde voor al wat Nederlands was.**

Hij was niet de enige. De Franstaligen die deel uit maakten van de Nederlanden, er vaarden dit namelijk als een straf. Ze wouden niets liever dan terug bij het superieure Frankrijk te horen.

Het was altijd al Willem juniors' droom geweest om koning van Frankrijk te worden. Toen zijn vader in 1815 koning van de Verenigde Nederlanden werd, was de kroonprins in Brussel gaan wonen omdat hij zich daar in Franse kringen kon bewegen. De stad was immers het ballingsoord geworden van zowel Franse Jacobijnen als Bonapartisten, die na de restauratie van de Bourbon-monarchie in Parijs, in 1815 hun land waren ontvlucht. Die ballingen werden Willems vrienden. Ze vleiden hem en begonnen plannen te smeden tegen Willems vader, koning Willem. De ballingen beloofden de Nederlandse kroonprins dat zij hem na het verdrijven van de Bourbons, de Franse troon zouden aanbieden. Indien hij het zuiden van zijn vaders' koninkrijk, de huidige Belgische provincies, met zich mee naar Frankrijk zou brengen.

Kortom, de zo gepreesde volksopstand van 1830 was dus eerder een staatsgreep door de Franstaligen.

Een eerste **samenzwering van de Prins van Oranje** om België aan Frankrijk uit te leveren, deed zich voor in de winter van 1816-1817. Samen met de Brusselse Franse bannelingen zette de jonge Willem een plan op om de Bourbon monarchie in Parijs af te zetten. Het plan kwam ter ore van de Russische tsaar die op zijn beurt Koning Willem inlichtte, waarop deze laatste zijn zoon adviseerde om dringend andere vrienden te kiezen. De prins nam dit op als een persoonlijk affront. Hij weigerde geruime tijd met zijn vader te spreken en bleef, hoewel hij regeringslid was, het hele jaar door in Brussel. Dit terwijl de regering nochtans elke zes maanden van plaats wisselde tussen de twee hoofdsteden, namelijk Brussel in het Zuiden en Den Haag in het noorden.

Hij veranderde evenmin van vrienden zoals bleek op 19 augustus 1820 toen de Franse Bourbon-regering een **complot ontdekte van enkele hoge officieren die een militaire staatsgreep wilden plegen om de Prins van Oranje op de Franse troon te krijgen**. Koning Willem was razend. Hij waarschuwde zijn zoon eens te meer tegen diens vrienden, de Franse ballingen in Brussel. "Zonder u betekenen ze niets, maar als u met hen optrekt, dan zullen ze u gebruiken als een stuk speelgoed" zo zei de koning in een onderhoud met zijn zoon op 20 februari. Het waren profetische woorden. Vader had gelijk, maar de zoon bleef mokken maar hield zich wel tien jaar op de vlakte. Hierdoor dacht de vergevingsgezinde vader ten onrechte dat zijn zoon, die hem en zijn vaderland al twee keer had verraden, zijn lesje geleerd had.

Aldus beging koning Willem eind augustus 1830 de grote dwaasheid. Hij stuurde de Prins van Oranje naar Brussel om het Nederlands gezag te herstellen, nadat uitgerekend de Franse vrienden van de Prins de relletjes had uitgelokt. De opdracht van de Prins was het leger de stad insturen, de buitenlandse oproerkraaiers arresteren en vervolgens over de grens zetten. Wat deed hij echter? Hij pleegde een derde keer verraad. Prins Willem liet het leger achter in Vilvoorde, knoopte onmiddellijk gesprekken aan met de Franse ballingen en ontving enkele dagen later de Fransgezinde revolutionair Alexandre Gendebien op zijn paleis in Brussel. Deze revolutionair bood de Prins de kroon van België aan als een eerste stap op weg naar de kroon van Frankrijk. Vervolgens werden ettelijke Franse ballingen aan een post van officier bij de Brusselse burgerwacht geholpen.

In Londen wist men onmiddellijk hoe laat het was. De Britse eerste minister Wellington verzond op 8 september al een boodschap naar Lord Aberdeen, de minister van Buitenlandse Zaken. "Doordat de Prins van Oranje de opdracht kreeg om in België het Nederlands gezag te herstellen, heeft Nederland België kwijtgespeeld", concludeerde de hertog van Wellington. "De Prins", legde hij uit, "is een ijdele zwakkeling met een zodanige dorst voor populaire vulgariteit, dat ik er schrik van krijg. Als hij de macht in Brussel in handen van de burgerwacht laat, dan is de monarchie verloren !

Cartwright, de Britse consul in Brussel, zond bijna dagelijks rapporten naar Londen over de toestand in de stad. "De gewelddadige partij betaalt het uitschot en kan het op elk gewenst ogenblik in beweging zetten ", zo waarschuwde hij op 10 september. Op 16 september ontvluchtten de Brusselse burgemeester, de meeste gemeenteraadsleden en de gouverneur van Zuid-Brabant de stad en trokken naar Antwerpen waar zij het leger vroegen om het wettelijk gezag van koning Willem te herstellen. Zelfs het nominale hoofd van de burgerwacht, baron d'Hoogvorst vroeg hierom. Binnen de burgerwacht was er immers een machtsstrijd aan de gang. "Een zeer gewelddadige strijd is momenteel gaande tussen twee groepen binnen de burgerwacht", schreef Cartwright op 14 september. Een week later was het pleit beslecht ten voordele van de Franse ballingen. "Baron d'Hoogvorst staat alleen. Niemand helpt hem nog en hij heeft geen greintje macht meer", meldde de Britse consul.

Koning Willem stuurde op 21 september het leger naar Brussel. Deze keer stond het onder het bevel van prins Frederik, zijn jongste zoon. De dappere revolutionaire leiders sloegen allemaal op de vlucht. Ze lieten hun voetvolk in de steek en vluchtten naar Frankrijk. Alleen Charles Rogier, een Luikenaar maar eveneens een geboren Fransman, bleef in de buurt. Hij verschool zich in het Zoniënwoud. "Alles is verloren", zei Louis de Potter, één van de weiniger revolutionairen van autochtone Belgische afkomst, toen hij de Franse grens overstak.

Prins Frederik trok Brussel binnen op 23 september. Helaas, Frederik was een jonge en onervaren bevelhebber. In plaats van op te rukken naar de beneden-stad en het Luikse en

Henegouwse schorremorrie te verdrijven dat de voorbije drie weken de stad was binnengestroomd, besloot hij om het leger zijn tenten op te laten opslaan. Dit omdat het avond was en omdat er her en der al barricades waren opgeworpen door de opstandelingen. **Achteraf zou blijken welk een stommitieit hij daarmee beging.** Die avond hadden de opstandelingen immers hun barricaden verlaten om zich te **gaan bezuipen** in de kroegen. De prins had de boel gewoon kunnen opruimen. Hij ging echter slapen. Bij het krieken van de volgende morgen arriveerde Gendebien in de stad met een groep Franse revolutionairen uit Parijs. Deze mannen hadden begin juli in Parijs revolutie gemaakt en koning Karel X van Bourbon verdreven. Zij kenden het klappen van de zweep en waren geduchte straatvechters. Ze namen de barricaden in en beschoten de Nederlanders in het park. Prins Frederik, die nog nooit in zijn leven gevochten had liet terugschieten, maar was bevreesd om de stad in te trekken. Hij besloot om op versterkingen te wachten. De volgende nacht herhaalde zich hetzelfde scenario: de barricaden waren grotendeels verlaten, maar de prins bewoog niet. Op 26 september besloot Frederik die zich nog steeds in het park bevond, om de benedenstad te bombarderen. De schrik sloeg hem echter om het hart en 's avonds trok hij zich met het leger uit de stad terug. Toen de revolutionairen zich de volgende ochtend, 27 september, opmaakten om het park te bestormen, ontdekten ze dat het leeg was.

In Wallonië en Brussel grepen de revolutionairen nu de macht, maar Vlaanderen bleef rustig. Het leger bleef eveneens in Vlaanderen en er gebeurde niets. De koning besloot de onbekwame bange Frederik van het bevel van het leger te ontlasten en een nieuwe kans te geven aan zijn oudste zoon, prins Willem, die aldus opnieuw opperbevelhebber werd.

Prins Willem begaf zich naar Antwerpen. Daar ontving hij Edouard Ducpétiaux, een van de leidende Brusselse revolutionairen. Hij gooide het met hem op een akkoord.. De prins zou de Nederlandse troepen in België het bevel geven om zich op te delen in noordelijke en zuidelijke regimenten. De noordelijke moesten zich terugtrekken ten noorden van de Rijn, de zuidelijke zouden zich moeten omvormen tot een Belgisch leger. Dat leger zou hij onder het gezag van het Voorlopige Bewind van Brusselse revolutionairen plaatsen, indien dit Bewind beloofde om hem tot koning van België te verkiezen. Ducpétiaux liet Willem in de waan dat dit zou gebeuren. Dit België omvatte alle provincies ten zuiden van de Rijn, de rivier die door Frankrijk als zijn natuurlijke noordgrens werd beschouwd.

Prins Willem wilde immers dit hele gebied aan Frankrijk uitleveren als hem de Franse kroon aangeboden zou worden. Koning Willem was verbijsterd na dit vierde verraad van zijn zoon. "Ik ben even verrast als aangedaan ", schreef hij geschokt aan de Prins van Oranje.

De meeste Nederlandse militaire regimenten volgden het bevel van de leger opperbevelhebber echter op. De noordelijke soldaten trokken zich terug boven de Rijn, en de zuidelijke verkeerden in verwarring. Een voorbeeld van de verwarring is de houding van generaal Daine. Die bood als zuiderling zijn diensten aan het Voorlopige Bewind aan, maar liep enkele maanden daarna terug over naar het Noorden. Naast het terugtrekken van de noordelijke troepen uit Vlaanderen legde bovendien verscheidene zuidelijke soldaten de wapens neer en besloten om naar huis te gaan. Hierdoor kwam midden oktober, anderhalve maand na de Brusselse oproer, ook in de huidige Vlaamse provincies een machtsvacuüm tot stand.

Dit vacuüm werd onmiddellijk opgevuld door revolutionaire bendes uit Wallonië en Frankrijk. Gelukkig voor koning Willem waren er een aantal generaals die weigerden om de

bevelen van de prinsopperbevelhebber uit te voeren. Toen generaal Dibbers, de commandant in Maastricht, van de kroonprins het bevel kreeg om de stad over te dragen aan het Belgische revolutionaire bestuur, weigerde hij met de woorden: "Ik ken geen prins. Ik ken alleen de koning". Aldus bleef Maastricht in Nederlandse handen. Generaal Wilmars in Luxemburg weigerde eveneens om de prinselijke bevelen op te volgen. Zo bleef ook Luxemburg in handen van de koning. Generaal Van Geen, een Gentenaar, die bevelhebber was in Namen, trok zijn troepen uit Namen terug en marcheerde ermee naar Antwerpen. Toen hij vaststelde dat de prins nog steeds in de stad was, ging hij naar Breda, dat hij tegen de Belgische revolutionairen begon te verdedigen. Daarna trok hij naar Tilburg en Eindhoven, twee plaatsen die reeds in handen van het Voorlopig Bewind gevallen waren en verjoeg er de revolutionairen.

Aldus bleef Noord-Brabant, dankzij deze moedige Gentenaar in handen van de Nederlanders. Van Geen bleef zijn koning trouw en stierf in 1846 als een Vlaamse banneling in Den Haag. In Gent volgde het leger wel de bevelen van de prins op. Het trok zich terug ondanks de smeebeden van het stadsbestuur om niet weg te gaan. Alle Nederlandse legereenheden ten westen van de Schelde deden hetzelfde, met uitzondering van een zekere kolonel Ledel die zich verschanst in Sluis en aldus het westen van Zeeuws-Vlaanderen wist te vrijwaren voor koning Willem.

Vandaar trok Ledel langs de Schelde naar Terneuzen en Hulst en verdreef de Belgen. Ook het fort Liefkenshoek op de Oost-Vlaamse Schelde-oever ten noorden van Antwerpen bleef in handen van het koninklijke leger.

Het vacuüm dat het Nederlandse leger naliet werd onmiddellijk opgevuld door revolutionaire benden uit Henegouwen en Luik en wat beide Vlaanders betreft, ook uit Noord-Frankrijk. Dit waren bandietenbendes die zich georganiseerd hadden in zogenaamde Belgische legerregimenten met namen zoals de "Têtes Mort", de "doodshoofden". In Gent, Ieper, Menen en Nieuwpoort sloegen ze aan het plunderen. In Brugge sloegen ze een anti-Belgische opstand neer. Toen ze in Oostburg bij Sluis op manschappen van kolonel Ledel botsten, volgde een veldslag waarbij 30 van de zogenaamde doodskoppen de dood vonden. De rest droop af.

De revolutionairen waren niet mals voor Belgische militairen die de koning trouw bleven, wanneer ze die te pakken kregen. In Mechelen slaagden ze erin om kolonel Gaillard gevangen te nemen. Hij was afkomstig van Luik, maar diende koning Willem. Gaillard werd naar Leuven gestuurd, een stad die in handen van Luikse revolutionairen was gevallen. Daar werd hij door een menigte gelyncht en op 28 oktober opgehangen aan de zogenaamde vrijheidsboom op de Oude Markt. In Antwerpen zat generaal Chassé met het probleem dat de prins in de stad verbleef. Chassé die de koning wilde trouw blijven, sloot daarom een akkoord met het Voorlopig Bewind. Het leger zou zich terugtrekken in de zuidercitadel, als de revolutionairen een wapenstilstand respecteerden. Toen deze laatste dat niet deden, bombardeerde Chassé de stad.

Doordat Chassé Antwerpen gebombardeerd had, waarna een brand een deel van de binnenstad platlegde, kwam de Prins van Oranje echter in nauwe schoentjes te zitten. Hij had platte broodjes willen bakken met de revolutionairen. Ze gaven de prins de schuld van Chassé's optreden en verklaarden met veel bombast dat het Huis van Oranje voortaan "door een muur van vuur en bloed" van België gescheiden was, inclusief de Prins Willem. Het Voorlopig Bewind stemde een decreet dat leden van het Huis van Oranje voor eeuwig vervallen verklaarde van elke machtsuitoefening in België. De prins vluchtte daarop uit Antwerpen weg

en trok naar Londen. Hier verbleef hij enkele maanden in ballingschap alvorens, je raadt het nooit, zijn vader zich met hem verzoende en hem toestond om naar Nederland terug te keren.

De volledig uit de hand gelopen situatie in de Zuidelijke Nederlanden baarde de Britse regering intussen grote zorgen. Er is geen land dat geopolitiek voor Engeland zo belangrijk was, als Vlaanderen. Leopold I heeft ooit gezegd dat vanuit strategisch opzicht België, meerbepaald Vlaanderen, voor de Engelsen belangrijker is dan het bezit van sommige delen van de Britse Eilanden zelf. Alles draait daarbij om Antwerpen, de stad die Napoleon heel terecht “het pistool gericht op het hart van Engeland” had genoemd.

De controle over Antwerpen was voor de Engelsen van levensbelang. Antwerpen moest daarom in 1830 in bevriende handen blijven. De Britten wilden de Nederlanden kost wat kost samenhouden. Toen de prins van Oranje de zaak totaal verknoeid had, konden ze enkel nog proberen om de opslokking van België door Frankrijk te beletten. “Laat ons België verdelen”, zo luidde het voorstel van de sluwe Franse diplomaat Talleyrand eind december 1830. Hij had een plan getekend waarbij de Belgische provincies opgedeeld werden in vier stukken. Een splitsing van België in een deel voor Pruisen, een deel voor Frankrijk, een deel voor Nederland en een onafhankelijke Vrijstaat Antwerpen onder Brits gezag. Deze Vrijstaat Antwerpen omvatte de stad Antwerpen zelf en de hele linkeroever van de Schelde. De gebieden op linkeroever omvatte de huidige provincies West- en Oost-Vlaanderen op Aalst en Zeeuws Vlaanderen na.

Een soort **onafhankelijk Vlaanderen** avant la lettre.

De Britten wezen dit voorstel van de hand. Dat is een spijtige zaak geweest. Het zou het hele huidige Vlaanderen, op Brabant en Aalst na, in 1830 in Vlaamse handen gelaten hebben. De Britten wezen het voorstel echter af omdat ze, na de verzoening tussen koning Willem en zijn zoon, een nieuwe poging wilden ondernemen om de gehele Nederlandse eenheid alsnog te redden. Eind maart 1831 zette Lord Ponsomby, de Britse gezant in België en de schoonbroer van de nieuwe Britse eerste minister Lord Grey, een aantal Belgische officieren aan toe een pro-Orangistische staatsgreep. Onder deze Belgische officieren was generaal Jacob Vandersmissen, de militaire commandant van Antwerpen. “Het Voorlopig Bewind te Brussel”, aldus Ponsomby in een rapport van 19 februari aan Lord Granville, “werd immers verworpen door de grote meerderheid van de bevolking, die terug onder het gezag van Oranje wilde komen. “

Het Voorlopig Bewind, dat België sinds oktober bestuurde, werd inderdaad gewaar dat de bevolking hen niet goed gezind was. Er moesten eind april nieuwe verkiezingen komen, en die zouden ongetwijfeld een pro-Orangistische meerderheid aan de macht brengen. Daarom pleegde het Voorlopig Bewind op 12 april 1831 zelf een staatsgreep en legde de macht bij de onverkozen ‘Il Association Nationale’ van Gendebien. **Die ontketende een golf van terreur** tegen al wie ook maar van orangistische sympathieën verdacht werd. **Er volgde een vreselijke repressie**, de eerste maar niet de laatste in de Belgische geschiedenis. De pro-Orangistische burgemeester van Antwerpen, Willem Andries de Caters, vluchtte naar Aken uit vrees voor zijn leven terwijl zijn huis geplunderd werd. De lokalen van Nederlandsgezinde dagbladen gingen in diverse steden in vlammen op. Terwijl in Gent de **Britse industrieel Dixon**, een vriend van koning Willem, op straat in elkaar geslagen werd door een bende hooligans die de Brabançonne zongen. De Belgische eerste minister, de liberale jurist Joseph Lebeau verklaarde dat “de plunderingen bij de orangisten, hoe betreurenswaardig ook, een verschrikkelijke noodzakelijkheid zijn om de vijanden van de openbare orde te beteugelen”.

Toen Londen merkte dat de Belgische onafhankelijkheid niet ongedaan te maken was, veranderde Londen in april 1831 van tactiek. Het verklaarde zich akkoord met de afscheuring van België op voorwaarde dat de nieuwe staat een voor de Britten aanvaardbare koning kreeg. Dat werd prins Leopold van Saksen-Coburg, een aangetrouwd lid van de Britse koninklijke familie. Hij was de broer van prinses Victoria van Saksen-Coburg, de moeder van de jonge Victoria die in 1837 koningin van Groot-Brittannië zou worden. Deze Victoria trouwde met haar kozijn, Albert, de zoon van Leopolds oudste broer. Aldus kwamen twee takken van dezelfde Saksen-Coburg familie op de troon in zowel Engeland als in België. Zo kwam het dat de Britten, zeker tot aan Victoria's dood in 1901, de grootste verdedigers werden van de Belgische belangen. Niet zozeer uit liefde voor de nieuwe staat België, maar wel omwille van het familiebelang van de Coburgs. Diezelfde familie kwam in 1837 bovendien ook op de troon in Portugal terecht en had grote belangen in Oostenrijk. Een aantal Britse politici waren daar allerm minst mee gediend. Zo sprak Lord Palmerston zeer afwijzend van de "Oostenrijks-Portugese- Belgicistische Coburg-kliek" die het in Londen voor het zeggen had en de Britse belangen stelselmatig ondergeschikt maakte aan die van de Coburg-familie.

Madame Lieven, de vrouw van de Russische ambassadeur in Engeland, schreef zelfs dat "Groot-Brittannië zuchtte onder de Belgische tirannie". In België zelf waren de Coburgs niet geliefd. Er waren toch nog enkele pogingen om de Belgische onafhankelijkheid ongedaan te maken. De orangisten wonnen zelfs in Brussel de gemeenteraadsverkiezingen. In 1834 gingen in het land petitie rond met sympathiebetuigingen voor het Huis van Oranje. De namen van de ondertekenaars werden in de kranten afgedrukt. Op 6 april 1834 besloot het Belgisch regime er een eind aan te stellen. Het Belgisch leger, dat grotendeels uit Fransen bestond, begon zogezegd uit spontane sympathie met koning Leopold, de huizen te plunderen van al wie van orangisme werd verdacht. "Moet je nu wat weten, mama", zo schreef Leopolds vrouw, koningin Louise-Marie, aan haar moeder: "er is hier een muiterij aan de gang. Je zal me niet willen geloven, het is niet tegen, maar vóór de regering".

Verontwaardigde buitenlandse diplomaten zoals bijvoorbeeld Lord Adair, de ambassadeur van Engeland, en graaf Dietrichstein, de ambassadeur van Oostenrijk, begaven zich naar Leopold om te protesteren ten voordele van de orangisten. De koning was zeer kortaf: "Ze krijgen waar ze om gevraagd hebben".

De orangisten waren door de terreur geïntimideerd en de meesten trokken zich terug als kandidaten bij de gemeenteraadsverkiezingen. Alleen in Gent durfden ze nog opkomen. Ze wonnen, maar de koning weigerde de orangist Jozef van Crombrughe te benoemen. In 1839 schreef een teleurgestelde Louis De Potter, die in 1830 een van de vooraanstaande leiders van de revolutie was geweest, dat er in de nieuwe staat minder vrijheid was dan vroeger onder koning Willem. Naar zijn mening moesten België en Nederland opnieuw herenigd moeten worden.

In 1841 probeerden een aantal ontevreden orangisten om koning Leopold te kidnappen. Ze hoopten op die manier de Nederlanden te kunnen herenigen. De leider van de samenzweerders was de afgezette voormalige militaire commandant van Antwerpen, generaal Jacob Vandersmissen. Het complot werd echter verraden. De generaals Vandersmissen en Vander Meere werden gearresteerd. Ook de Belgische minister van Landsverdediging, generaal Buzen, die de samenzweerders eigenhandig geholpen had bij het gieten van kogels, werd opgepakt. Buzen pleegde zelfmoord in de cel terwijl hij op zijn proces wachtte, Vandersmissen en Vander Meere kregen de doodstraf.

Ze waren echter populair en de regering durfde de straf niet uitvoeren. Vander Meere kreeg daarom gratie op voorwaarde dat hij naar Brazilië emigreerde -hetgeen hij ook deed. Jacob Vandersmissen ontsnapte op een nacht met verbazend gemak uit de gevangenis, vluchtte het land uit en stierf in 1856 in ballingschap in Duitsland. Zoals gezegd konden Vander Meere en Vandersmissen bij de bevolking op ruime sympathie rekenen. Toch kwam het volk niet in opstand toen de samenzweerders werden opgepakt. **De Vlamingen kwamen nooit in opstand tegen België.** De reden hiervoor is wellicht de nuchterheid van het Vlaamse volk. Vlaanderen is een plat en dichtbevolkt land, zonder bergen en uitgestrekte bossen, en is dus niet geschikt voor een guerrillaoorlog. Bovendien maakte een opstand geen enkele kans op slagen zonder buitenlandse steun. In alle oorlogen en opstanden die Vlaanderen ooit in zijn geschiedenis tegen bezetters heeft gevoerd, heeft het steun gehad van de Engelsen. **Engelse steun** was voor de Vlamingen namelijk onontbeerlijk. **Tegen de Coburgs was die steun er niet** omdat de koningin van Engeland, Victoria, haar nonkel Leopold steunde door dik en dun.

In juli 1844 rapporteerde de Pruisische diplomaat graaf Konigsmarck aan zijn regering vanuit Antwerpen: "koning Leopold is in dit land even ongeliefd als de koning van Nederland geliefd is". Op hetzelfde moment schreef koningin Victoria echter in haar dagboek: "Nonkel wordt zozeer bewonderd, bemind en zelfs verafgoed door zijn onderdanen dat dit voor hem een grote steun moet zijn in al zijn vreselijke moeilijkheden. Tegen de Coburgs konden de Vlamingen niet op de Britse steun rekenen, zolang de koningin van Engeland zelf een Coburg was. Maar zonder die Britse steun maakten de Vlamingen geen enkele kans.

In 1830 ontstond een staat die geen geschiedenis had, geen taal, geen wortel, geen volks noch eigen Vorstelijk huis. De Franse Bezetting maakte als een pletrol een geheel samengevoegd gebied van verschillende staatjes, steden, graafschapjes tot eigen Franse bodem. Een stuk daarvan werd door de Fransen Belgique genoemd! Een totaal nieuwe jonge staat zonder verleden. Dit Belgique had niets uit te staan met de Oostenrijkse Nederlanden, want die waren verwoest, noch met De Nederlanden en hun cultuur en taal, noch met de Franken van Carolus Magnus en zeker niets met de Romeinen en nog minder met de oude Belgicae van Ceasar. Zelfs een fanatieke Belgicistische historicus als Lode Wils van het Davidsfonds kan geen echt bewijs van een historische achtergrond voor Belgique aanbrengen.

De oprichting van België had grote gevolgen

Het congres van Wenen richtte een sterke staat op door Noord Nederlanden het deel van Frankrijk dat de Fransen Belgique noemden en Luxemburg bijeen te brengen. Die bufferstaat had de vrede in Europa kunnen bewaren. In 1870 vernederden de Vlamingen de Coburg-monarchie opnieuw door hun antimilitaristische houding. Er dreigde een oorlog tussen Duitsland en Frankrijk. De Britten sloeg de schrik om het hart dat Napoleon III België zou binnenrukken. Koningin Victoria schreef een brief aan haar kozijn, Leopold II om hem ertoe aan te zetten het Belgisch leger te mobiliseren. Op 17 juli beloofde Leopold aan Victoria dat hij binnen de week 60.000 man zou stationeren langs de Belgische zuidgrens en 30.000 man in Antwerpen. De gemeenten werden aangeschreven om alle mannen op te roepen die in de loop van de jaren 1860 militaire dienst hadden vervuld. Vele gemeenten lieten echter weten dat ze van de meeste van deze mannen geen benul hadden waar die uithingen en dat ze de middelen niet hadden op ze op te sporen. De miliciens ware immers doorgaans lotelingen geweest. Alleen de armsten konden zich van loting niet vrijkopen en de rijken die zich erin geloot hadden lieten zich vervangen door een arme. Bijgevolg deden alleen arme mensen uit de allerlaagste klassen militaire dienst, maar die hadden dikwijls geen vast adres.

De mobilisatie werd een catastrofe. Leopold kreeg niet de helft van zijn leger bij elkaar. Victoria was woedend. Terwijl de oorlogsdreiging opliep, begon de Belgische regering bovendien ook nog onderling te kibbelen over een binnenlandse politieke kwestie. Tot wanhoop van Leopold, viel de regering op een ogenblik dat het land in doodsgevaar was. De politici trokken er zich geen barst van aan en de bevolking al evenmin. Er kwamen verkiezingen die gewonnen werden door de anti-militaristische vleugel van de katholieke partij en de pacifistische Meetingpartij. Het was alsof de Belgen aan Victoria wilden zeggen "Wij hebben dit land niet gewild. Wij gaan er ook niet voor vechten. Als je het wil in stand houden, vecht er dan zelf maar voor".

De Britten brachten hun vloot in staat van paraatheid. Napoleon III verklaarde de oorlog aan Pruisen, maar de Duitsers maakten op een mum van tijd gehakt van de Fransen. Na de slag bij Sedan op 2 september gaf Napoleon zich over en deed troonsafstand.

Leopold II, onzeker dat de Belgen zouden vechten voor zijn koninkrijk, werd bang voor zijn kroon en zijn geld. Hij liet een speciaal treinspoor aanleggen van het station van Schaarbeek naar het kasteel van Laken, waar een volledig ondergronds station werd gebouwd. Hij gaf opdracht aan zijn privé-secretaris baron Goffine om de koninklijke waardepapieren, zijn goud en zijn juwelen voortaan steeds vertrekkensklaar te houden. Als er zich nog eens een militaire crisis zou voordoen, zou de koninklijke trein in Laken klaar staan. De trein zou richting Duitsland gaan. "Wir sind doch eine Deutsche Familie" zei koning Leopold II aan de Duitse architect Stubben. De koning bezat bovendien een kasteel in Niederfullbach nabij Coburg, waar hij waardevolle kunstwerken en een deel van zijn fortuin liet onderbrengen.

Het was duidelijk dat de Belgen hun land niet hadden gewild en er ook niet wensten voor te vechten. Daarom ging Leopold II zich vanaf 1870 met alle energie op een herziening van de militiewet toeleggen. Hij wilde een algemene dienstplicht zodat in het leger de mannen ook wat Belgisch patriotisme kon worden bijgebracht. De katholieken wilden van die herziening van de militiewet niet weten, de flaminganten evenmin. Het heeft Leopold liefst 39 jaar gekost namelijk tot 1909 alvorens hij op zijn sterfbed de algemene militaire dienstplicht kon invoeren. En ook toen werd die door het parlement slechts met een minieme meerderheid goedgekeurd.

De goedkeuring gebeurde echter wel net op tijd om het Belgisch leger min of meer in orde te hebben bij het begin van de eerste wereldoorlog. Op het westelijke front begon die oorlog, zoals algemeen bekend is, omdat Duitsland België binnenrukte tijdens zijn aanval op Frankrijk. De Britten die zich in 1831 garant hadden gesteld voor de Belgische onafhankelijkheid en neutraliteit waren daardoor verplicht zich aan de zijde van de Belgen en de Fransen in de oorlog te mengen. Als het de Fransen waren geweest die België als eerste hadden binnengevallen, hadden de Britten verplicht geweest de kant van de Duitsers te kiezen. De Britten werden omwille van België in de oorlog gezogen, en de Engelsen zouden steeds aan Belgische kant gevochten hebben, ongeacht bij welk bondgenootschap België terecht zou zijn gekomen. " Groot-Brittannië verloor in de eerste wereldoorlog miljoenen soldaten bij een oorlog waar het strikt genomen niets mee te maken had. In feite betaalde Londen daarmee de zware en bloedige prijs van zijn beslissing in 1831 om België uiteindelijk toe te staan zich van Nederland af te scheuren.

Indien België bij Nederland was gebleven, dan waren de Verenigde Nederlanden een sterke, middelgrote natie geweest, die de Duitsers wellicht niet binnengerukt zouden zijn, dan had Groot-Brittannië, net zoals in 1870, nooit betrokken geraakt bij een Frans-Duitse oorlog, dan had de eerste wereldoorlog in het westen inderdaad beperkt gebleven tot een oorlog tussen Frankrijk en Duitsland, die vermoedelijk door Duitsland gewonnen zou zijn, of die minstens op een compromis zou zijn uitgelopen; dan had Duitsland nooit de vernederende nederlaag geleden die het nu zou lijden, dan was er geen dictaat van Versailles geweest; dan had Hitler geen kans gekregen; dan zou er vermoedelijk ook geen tweede wereldoorlog zijn geweest en geen jodenvervolging. Er zijn dus argumenten om te zeggen, dat dit allemaal de schuld is geweest van de dwaze Belgische revolutie van 1830.

Extra

Een typisch staaltje van Frans-Waals-Belgische arrogantie die de Vlamingen in het hart treft. In 1995 gaf de Belgisch post een herdenking zegel uit met de afbeelding van dit gedenkteken aan de **Vrijheidsstrijd van Walen, Fransen en Ieren** tegen de Oostenrijks-Nederlandse verdrukker! De Belgische Post "weigerde" echter een herdenkings-zegel uit te geven van de Boerenkrijg. Alhoewel de Boerenkrijg tegen de Fransen er kwam met toezegging van steun uit Engeland, beweerde de toenmalige Waalse minister dat het maar een boerenrelletje geweest was. Dit keer ging het namelijk tegen de Fransen en niet de Fransen tegen ons.